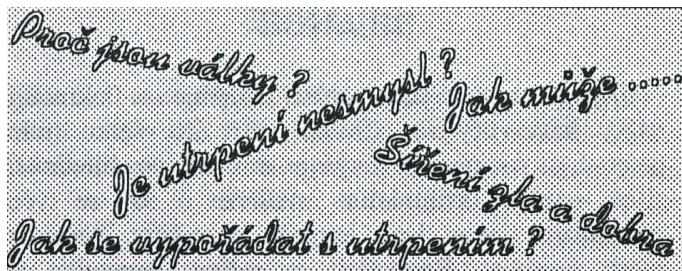

Problém utrpení

BILANCE

Utrpení ve světě stále narůstá, stupňuje se. Pokračují války, katastrofy jsou čím dál větší. Zlo všeho druhu nabývá na rozměrech. Zvyšuje se u nás bezohlednost, silně narůstá kriminalita mládeže i co se týče závažnosti, jako jsou loupeže a vraždy. Nenávist plodí nenávist. Rozpadají se rodiny, genocida ve formě potratů má zelenou. Dětem chybí řádná morální výchova. Přibývá promiskuita a šíří se AIDS. Nemoci a havárie čím dál častěji náhle a bolestně zasahují do rodin. Kdo může vědět, co s ním bude za týden, co ho čeká během roku?

ZÁJEM O ZLO

Většina lidí zlé odplácí zlým, a tak se zlo šíří. Svým zájmem o zlo si také o ně i říkají. A tak je nová generace kojena a krmena předváděním násilí v televizi i sexuálně úchylným jednáním, které jsou jí předkládány jako současná norma života. To není pravá svoboda, ale nová forma otroctví ducha s falešným nabádáním „Dělej vše pro to, abys měl, čeho se ti zachce.“ „Vždyť to musíš mít!“ - jak zdůrazňují televizní reklamy.

Ve skutečnosti jde o podobnou drogu, která Jugoslávii přivedla k bratrovražedné nenávisti a do války.

Lékem je zde pouze odpuštění a láska

Láska, která neobsahuje příměs egoismu. Láska, která se raduje z dobra, které rozsévá. Láska, která dává plnost štěstí těm, co přejí na prvním místě štěstí druhým. Láska, která je schopna zodpovědnosti. Láska, která jediná činí člověka zcela svobodným. A to pro jedinou závislost na Lásce, ze které žije a kterou je Bůh.

Láska vyžaduje věrnost. Věrnost je úkol srdce. Ne srdce smyslového, ale srdce skrytého, duchovního, v němž sídlí vůle k lásce.

Proč Bůh mlčí k utrpení? Ptají se ti, kterým se to utrpení zdá velkým, nespravedlivým břemenem. Neuvažují ale o tom, že kdyby Bůh promluvil, mohlo by to být mnohem větším břemenem.

ZA OPONOU TAJEMSTVÍ BOLESTI

Zde se nachází kříž a ukřižovaný na něm je sám Bůh - Syn, zvaný Ježíš. Zde vrcholí jeho láska k nám. Dokud člověk nevykročí jeho cestou, těžko může odhalit, proč je zde bolest, jaký má smysl, jak Bůh může dopustit utrpení nevinných?

- Bůh dokáže utrpení přeměnit v milost.
- Utrpení je hlubokým narušením plánu Boží lásky.
- Utrpení je školou. Bolest vychovává člověka.
- Člověk se trestá sám svou zlobou.
- Utrpení a smrt ve světě jsou varováním, že velmi rychle můžeme být z tohoto světa odvoláni. A současně jsou pobídkou k návratu a k obrácení člověka k Bohu.
- Proč zrovna na nás dolehlo utrpení.
- S utrpením se lze vypořádat a také je zhodnotit, využít ho k prospěchu.

NEŠTĚSTÍ NEBO MILOST

Někteří lidé neprohlašují svoji nemoc za neštěstí, ale za milost. V nastalé situaci, kdy byli nuceni zřít se veškeré činnosti, začali uvažovat a smiřovat se nejen se svou situací, ale plně ji využívat. Carlo Carreto, po 30 letech ochrnutí následkem zaměněné injekce, říká: „Připouštím, že šlo o neštěstí, ale Bůh je uměl přetvořit v milost. Když Bůh, který miluje svého Syna, vidí, že někdo nebo něco člověka zasáhlo, má dostatek fantazie k přetvoření zla v dobro, s ním lze nečinnost změnit v kontemplaci, bolestný výkřik v modlitbu, bolest v úkon lásky. Zakusil jsem, že je možné být velmi šťastným i se špatnou nohou. Z bolesti vychází med blahoslavenství. Vlastní zkušeností jsem se dostal k víře v Boha.“

Carlo Carretto dává návod na zmírnění bolesti:

„Více miluj, abys méně trpěl“

NEJEN DĚDICTVÍ

Utrpení je výrazem a následkem prvotního narušení lidského bytí, je ovocem a důsledkem všelidského odpadnutí od Boha.

Srovnání pro objasnění. Jestliže v mechanismu auta není něco v pořádku nebo se s ním špatně zachází, trpí tím motor. Nedbá-li se plánu konstruktéra a zavedou-li se úpravy, které motor poškozují, motor se zastaví.

Právě tak je tomu u lidí, když hříchem uvedou nepořádek do Božího plánu, neboť tím přivádějí do světa utrpení a smrt.

Sobectvím a pýchou se člověk bez Boha odsoudil k disharmonii se sebou, s ostatními lidmi i s vesmírem. Těžce dosažitelné spojení ducha a hmoty je rozbito. Jejich roztržka nese s sebou boj, rány a smrt. To není z vůle Boží, že člověk trpí a umírá, ale z vůle člověka.

VE ŠKOLE BOLESTI

Dobro a zlo jsou výchovné prostředky. Bez zla neoceníme dobro a naopak. Bez utrpení bychom mnohé nepochopili, např. odpočinek bez únavy, radost bez pláče, mír bez války, odpuštění bez nenávisti ap.

Dobro a zlo můžeme posuzovat buď z pohledu lidského nebo z pohledu Bible.

Při výchově nemusí jít o ochotné přijetí bolesti. Nejdříve jsou patrné její negativní stránky, ale člověk s ní ztrácí na své povýšenosti a pyše, které byly překážkou pro vztah s Bohem. Utrpení tak přivádí člověka na správnou cestu.

Člověk se ocitá pro své spojenectví se zlem v jeho mechanismu a zakouší jeho trpkost. Logika uvažování by ho mohla vést k lítosti.

Utrpení a smrt varují! Náhlá smrt nemusí znamenat trest, ale milost a vytržení z těžšího života, který by na zemi následoval. Pro ty, kdo zůstanou, je vykřičníkem vedoucím k zamyšlení.

Zážitky těch, kdo prožili klinickou smrt, mohou mnohé uchvátnout, že smrt je pouze přechodem do nového života. Ale jaký je život po smrti? Utrpení a setkání se smrtí by nám mělo být pobídkou k potřebnému obrácení k Bohu, neboť jinak prožívá následný život člověk obrácený a jinak neusmířený s Bohem. Náš život pokračuje po fyzické smrti na jiné úrovni.

PROČ TRPÍ NEVINNÍ

Proč máš trpět zrovna ty, vy, my? Tvoříme jednotu s celým lidstvem a s celým vesmírem. Vdechujeme atmosféru, přijímáme chléb země. Sluneční paprsky, které přijímáme, nás živí, dávají růst. Získáváme užitek z vesmíru i ze všech lidí. Máme užitek z veškeré hmoty a z celého myšlenkového světa. Přijímáme-li solidaritu v dobru a v jeho šťastných důsledcích, pak musíme přijmout

i solidaritu ve zlém, v jeho ovoci, kterým je utrpení. Každý z nás je závislý na všech a na každém, ale zároveň je všechny i vše ovlivňujeme, a to nás činí zodpovědnými. Hřích způsobený jednotlivcem postihne sice především jeho samého, ale ve svých důsledcích zasáhne i druhé a svět, protože patříme do jednoho celku. Válka nebo mír nejsou záležitostí jednotlivce, ale celého společenství.

Někteří říkají: „*Nemohu věřit, protože kdyby Pán Bůh byl, nemohl by dopustit války a utrpení mnoha nevinných lidí. Nemohl by dopustit...*“.

Vy, kteří takto soudíte, proč tak soudíte? Proč děláte Boha zodpovědným za něco, za co mohou lidé? Války vyvolávají a působí lidé. Lidé také mohou svými skutky lásky změnit ty, kteří jsou zlí. Nezapomínejme, že Bůh dal lidem svobodnou vůli a odpovědnost.

Obraz dnešního světa trpícího nedostatkem lásky a vzájemného porozumění, plný odcizení, sobectví a nenávisti je následkem odmítnutí Boží lásky, Božího řádu. To vše vede k nedostatku poznání, k utrpení a k smrti.

UMÍRÁNÍ BEZ PROBLÉMU

Strach ze smrti je vrozený, ale je zde někdo, kdo dává sílu jej přemoci. Člověk usilující o smíření s Bohem si uvědomuje, že Boží láska ho převede ze smrti k novému životu - a to k životu věčnému.

Clemens März, umírající na rakovinu pohrudnice a jater, těsně před smrtí řekl manželce: „*Víš, já se těším. Těším se na to, co mě očekává. S napětím čekám na setkání... Nikdy bych nepomyslel, že umírání je tak jednoduché. Je to jako ... jako narkóza*“, dokončil vesele.

TAJEMSTVÍ UTRPENÍ VE SVĚTLE VÍRY

Výzva k následování Krista znamená přijmout svůj vlastní kříž, tj. trpělivě nést své vlastní nedo-

statky, omezení, nemoci a rovněž odstraňovat aktivní službou lásky utrpení lidí ve svém okolí. Neseme-li trpělivě svůj životní kříž, připodobňujeme se Ježíši. Kdo s Kristem trpí a umírá, vstává s ním i z mrtvých.

Říká se: Kdo pracuje pro Boha, dělá hodně; kdo se modlí, dělá více, a kdo trpí, dělá nejvíc.

Neužitečné utrpení je to utrpení, které nebylo využito k dobrému.

Krev mučedníků vždy přispívala k šíření křesťanství, protože největší obětí lásky k Bohu byla nejvěrohodnějším svědectvím, že Kristus je cesta, pravda a život.

MODLITBA V UTRPENÍ

(podle Fr. Saleského)

Bože, můj Otče,

Ty jsi ve své odvěké moudrosti vyhlédl pro mne tento můj kříž, který teď musím nést. Velice mne tíží. Odpusť mi, jestliže pod ním sténám.

Myslím tak málo na Tvé záměry, které my lidé nemůžeme pochopit. Kdybych lépe uvážil, jak jsi svými vševědoucíma očima sledoval můj kříž ještě dříve, než jsi mi ho poslal, jak jsi jej poželal svou milostí a jak jsi mne i mou slabost objal pohledem lásky, pak bych už nesměl naříkat!

Chci být více ochoten přijmout, co mi Tvá ruka posílá jako Tvůj pozdrav, jako poselství Tvé důvěry, jako milé pozvání: otevřít se a následovat Krista, Tvého za nás obětovaného Syna, a to až na kříž! Cožpak on nemusel trpět?

Ano, také já chci trpět s ním, abych mohl jednou s ním vejít do jeho slávy - domů, k Tobě, Otče! Amen.

Zpracoval: J. Chlumský, Třebíč 1994

